

Nieuwsbrief

November 2009

Hoera regen!

De afgelopen weken regende het een aantal malen flink in Mto wa Mbu. Dat was ook hard nodig. Het land van Twiga is nu heel groen, niet meer zo hooi-achtig en ook op het overbegraasde gebied rondom kun je zien dat alles weer wat groener begint te worden. Wanneer je op de helling van de Rift klimt, heb je een goed overzicht. De stof-fonteinen in de verte zijn nu verdwenen, de lucht is helder en Lake Manyara is twee keer groter dan de eerste keer dat ik het zag vanaf dit punt.

In de nacht van 18 op 19 november regende het echt van 's avonds tot de volgende ochtend. In de nacht werd ik nog wakker omdat het niet regende maar echt stortte. De volgende ochtend kwamen de kinderen nat en verregend aan op het centrum. Er werd hete thee met veel suiker gemaakt en ze kregen droge sweaters aan. Het druilerige weer inspireerde mij tot het voor één keer geven van Nederlandse les in plaats van Engels. Iedereen deed mee, zowel staf als kinderen. Ook nu nog is het "Goedenmorgen" en "Hoe gaat het?" niet van de lucht, en wordt er nog naar nieuwe uitdrukkingen gevraagd.

Sarakasi twee jaar open.

Twee jaar geleden op 1 november opende het Sarakasi huis zijn deuren voor de eerste keer. Er werd gestart met 9 kinderen, het zijn er nu 20. De verjaardag werd door omstandigheden wat later gevierd op zaterdag 14 november, maar de feestvreugde was er niet minder om.

Veel dans en drum, frisdrank, sinaasappels, ballonnen, dia's van het huwelijk en een film. Ik heb hier helaas geen foto's van omdat ik de videocamera heb gehanteerd. Hopelijk kunnen volgende week of zo, de kinderen en de staf zichzelf al feestend terug zien, als het me lukt met de montage.

Karatu en de bankpasjes.

Enige tijd geleden hebben alle personeelsleden een bankrekening geopend bij de NMB bank. Dit gaat in de toekomst de administratie en het onveilige gesjouw met geld vergemakkelijken respectievelijk verminderen, omdat de salarissen dan niet meer contant zullen worden betaald, maar gestort. Er is weliswaar nog geen bank in Mto, maar er is wel een ATM bij de Twiga campsite. Die doet het nog niet begrijp ik, maar dat zal komen.

De bankpasjes lagen al enige tijd klaar bij het filiaal in Karatu en die moesten persoonlijk worden opgehaald. Dus togen we op vrijdagmorgen met zijn achten naar Karatu. Iedereen had zich voor de gelegenheid keurig aangekleed, behalve Edu, daar werd wel

schande van gesproken. Elizamehe was wel mee, maar was zijn strookje vergeten. Die moet dus nog een keer, maar hij kon mij intussen nu mooi het kantoor van Tanesco wijzen, waar de elektriciteitsrekening ook nog, heel primitief, contant moest worden voldaan. De pasjes moesten persoonlijk worden opgehaald, omdat er ook nog instructie werd gegeven in het gebruik. Iedereen kon de bankpas in de gleuf stoppen en zijn pincode uittesten. Het was wel dringen in het hokje, bij het intikken van de code moesten de anderen omdraaien.

Het was een hele expeditie, uiteindelijk zijn we van ca 11 tot 3 uur onderweg geweest.

Het is te hopen dat die ATM in Mto betrouwbaar gaat blijken, anders wordt het nog een heel gedoe met die bankrekeningen.

Deze maand nog maar even contant dus.

Droogte

Een paar weken geleden bezocht ik Lake Natron in het noorden bij de grens met Kenia, een echt Maasai-gebied. Een paar van onze bewakers komen hier vandaan. Er was toen al sprake van een langere droogte dan normaal. Ik ontmoette daar onder meer een meneer van Oxfam die onderzoek deed naar de toegang tot voedsel voor de bevolking en die was niet optimistisch.

Deze week bleek dat de regen Lake Natron niet heeft bereikt en de situatie is daar nu echt penibel aan het worden. De regen kwam maar tot Engaruka. De koeien worden nu die kant opgedreven en de Masaai hebben maatregelen genomen die erg on-Maasai zijn. De zwakke dieren worden namelijk achtergelaten om te sterven. Er zijn nu volgens de berichten zoveel

dode beesten dat de hyena's en andere aaseters het "opruimwerk" niet meer aankunnen. Kalveren overleven niet omdat de koeien onvoldoende melk hebben. Dat is ook erg voor de Maasai, normaal vormt melk een belangrijk onderdeel van hun dieet. Het is nu echter luxe geworden. De druk op het gebied wordt ook vergroot doordat al een aantal maanden Keniaanse Maasai met hun kudde de grens zijn overgestoken omdat de situatie daar al langer nijpend is.

In de kranten verschijnen berichtjes over dreigende hongersnood en er wordt onder andere door de regering voedselhulp verstrekt veelal in de vorm van maïs.

In de 'Arusha Times' (lokaal weekblad) staat deze week op de voorpagina een artikel over jonge mannen die hun dorpen verlaten en naar Arusha trekken. Voor heel weinig geld of soms alleen onderdak en eten vinden ze soms een baan als bewaker. De vrouwen blijven achter om het weinige resterende vee te hoeden. Hele gemeenschappen raken zo ontwricht.

De problemen worden veroorzaakt door een combinatie van factoren: het weidegebied van de Maasai is in de 20^e eeuw afgenomen doordat steeds meer gebieden tot natuurpark worden verklaard. Daar mag niet, of zoals in Ngorongoro, heel beperkt worden gegraasd.

In een bepaald jachtgebied (Loliondo) zijn Maasai zelfs door het leger verdreven, omdat de jachtrechten van een firma voorgingen. (www.afrikanieuws.nl)

De bevolkingsdichtheid en de aantallen koeien en ander vee zijn tegelijkertijd toegenomen. In combinatie met de steeds weer terugkerende perioden van droogte, die zeer waarschijnlijk worden veroorzaakt door de klimaatverandering. Dit maakt dat zowel de Maasai als de regeringen in de betrokken landen erg moeten gaan nadenken over de toekomst en maatregelen. Dit zal voor zover ik het van hieruit kan zien, een proces van lange adem worden. Behalve economische, spelen ook belangrijke psychologische factoren een rol. De identiteit van de Maasai wordt voor een groot deel bepaald door hun koeien, een groot deel van hen is er nog niet aan toe om te zien naar een andere manier van leven.

De vraag is echter of hier zoveel tijd voor is.

Kinderen naar huis brengen.

We, dat wil zeggen Lucas de bewaker en mijn "tolk" maken nog steeds fietstochtjes waarbij we kinderen naar huis brengen. Het zijn soms mooie tochtjes en ja Cees, we kunnen het inmiddels ook met meer kinderen op de fiets.

Lucas vindt het erg leuk om te zien waar de kinderen die hij goed kent allemaal wonen, want dat wist hij dan weer niet.

Voor mij blijft het verbazingwekkend en soms ook schokkend om te zien onder welke omstandigheden de kinderen leven. Door middel van Lucas die veel vertaalt vertellen veel verzorgers ook iets van het verhaal van de familie en de achtergronden. Bepaald leerzaam dus.

Van boven naar beneden:

Mohammed en mama Mohammed

Bij Stefano en zijn Bibi (oma)

Bij Mama Catherina met Lawe en Maritini.

Happy en Catherina zijn nog niet gearriveerd

